

Ringo Starr, el noi del timbal

El bateria de The Beatles actuarà per primera vegada en solitari a Barcelona aquest 26 de juny en el marc del Guitar BCN 2018

Ringo Starr | Arxiu Ringo Starr

El Liverpool de postguerra no devia ser el millor dels mons per a un nen malaltís com Richard 'Ritchie' Starkey. Malalt d'apendicitis i peritonitis, i fins i tot en coma durant dies, als tretze anys Starkey emmalaltia de tuberculosi. Ingressat durant prop d'un any en un hospital, per esperar la seva capacitat motriu els metges li van improvisar un mall fet amb una bobina de cotó per colpejar els armaris del costat del seu llit. I d'aquí, a la banda de l'hospital?

Amb una mica d'ajuda dels amics

Possiblement una de les grans habilitats de Richard Starkey és ser al lloc adequat en el moment precís. Només així es pot entendre com una banda de *skiffle* de Liverpool que malviu a Hamburg tocant rock acceleradíssim en tuguris de mala mort amb un èxit notable decideix substituir el seu bateria titular. **John Lennon, Paul McCartney i George Harrison** prescideixen del monolític estil de **Pete Best** -un del centenar de persones denominades 'el cinquè beatle'- per sondejar el bateria de **Rory Storm and the Hurricanes**. Richard Starkey ja era conegut com **Ringo Starr** -pels enormes anells que lluïa als dits-, i havia de sentir els crits de "*Pete forever! Ringo never!*" i algun cop de puny que va forçar que Brian Epstein -denominat el cinquè? au va!- hagués de llogar un guardaespalles.

Del seu pas per **The Beatles** se n'ha escrit centenars de milers de pàgines i hores i hores de filmacions. El seu estil gens virtuós, però, ha servit d'inspiració per a tota una generació de bateries. Un particular ús dels timbals ha quedat immortalitzat en el ritme de "Ticket to Ride" o "Rain", la introducció de "Come Together" o les progressions d'"A Day in the Life", per citar alguns exemples. Com a compositor, la seva aportació va ser més aviat discreta; entre tota la seva

obra sobresurt la vitalista i infantil "Octopus's Garden" -amb la inestimable col·laboració de **George Harrison**- . Les seves limitades capacitats vocals van fer que el sentíssim cantar poc als discos de **The Beatles**, però se'l recorda com a tripulant del "Yellow Submarine", apel·lant a l'amistat a "With a Little Help from my Friends" o enviant-nos a dormir amb el seu "Good Night" que acompanyava les paraules de Carles Cuní a *La nit dels ignorants* de Catalunya Ràdio.

Vídeo: <http://www.youtube.com/watch?v=vl9188EPdLI>

El seu primer disc en solitari -quan encara era membre dels **Beatles**- va ser *Sentimental Journey* (Apple, 1970), un homenatge a les cançons preferides de la seva mare, que va ser arranjat, entre altres, per **George Martin**, **Paul McCartney**, **Quincy Jones** o **Maurice Gibb**. Poc -o gens- habilitós com a *crooner*, **Starr** va virar completament i es va emmirallar en el country de Nashville, on es va desplaçar per enregistrar el notable *Beacoups of Blues* (Apple, 1970). La música country no li era estranya; ja amb **The Beatles** havia cantat cançons com "Act Naturally" i escrit "What Goes On" o "Don't Pass Me By". El disc es va enregistrar a la manera de Nashville; en directe i en tres dies. És un dels millors discos d'un *beatle* en solitari.

La fórmula

Ringo -en companyia del productor **Richard Perry**- va trobar-la. I li va durar prou per enregistrar almenys un parell de discos memorables. El primer, *Ringo* (Apple, 1973), en companyia de **Lennon**, **Harrison**, **McCartney**, **Marc Bolan**, **Robbie Robertson**, **Harry Nilson**, **Bobby Keys**, **Nicky Hopkins**? El bo i millor de la música pop dels setanta. "I'm the Greatest", "You're Sixteen" i? sobretot? "Photograph", una grandiosa cançó coescrita amb **George Harrison** i publicada -casualment- al mateix moment que el "Kodachrome" de **Paul Simon**. La fórmula va tornar a funcionar amb *Goodnight Vienna* (Apple, 1974), amb la cançó que dona nom al disc -escrita per **Lennon**-, "No No Song", "Husband and Wives", "Goodnight Vienna" o "Snookeroo", composta expressament per a l'àlbum per **Elton John** i **Bernie Taupin**. Com a propina, un dels seus temes més populars: "Back off Boogaloo" com a senzill d'acompanyament. No hi trobem el talent de **Ringo** amb les baquetes, però Starkey és capaç d'enregistrar bones cançons acompanyat d'una colla d'amics i ocupar amb relativa facilitat les llistes d'èxits de pop-rock.

Però la fórmula s'exhaureix. L'aliança amb **Perry** caduca i els seus següents discos, *Ringo's Rotogravure* (Polydor, 1976), *Ringo the 4th* (Polydor, 1977) i *Bad Boy* (Polydor, 1978), són fracassos artístics i comercials. Les -insanes- amistats de Starr -especialment **Keith Moon** i **Harry Nilsson**- el fan caure en episodis addictius amb l'alcohol i les drogues, i són responsables en bona mesura de la seva pèrdua d'interès en la música.

La vida comença als 40

El 8 de desembre de 1980 marca un punt d'inflexió al món sencer. Particularment en **Ringo**. El seu amic **John Lennon** era assassinat al portal de casa seva. *Stop and Smell the Roses* (RCA, 1981) és el seu tribut apressat, on dues de les cançons compostes per **Lennon**, "Nobody Told Me" i "Life Begins at 40", no hi van poder entrar per la mort del músic. Un disc prou correcte amb una producció irregular de **McCartney**, **Harrison**, **Nilsson**, **Stephen Stills** i **Ron Wood**.

I poca cosa més. **Starr** encara els 80 amb una decadència artística completa? fins que el 1989 s'inventa la **Ringo Starr & His All-Starr Band**, un supergrup encapçalat per en Ringo, amb una colla de talents entre els quals han desfilat **Joe Walsh** (**Eagles**), **Dr. John**, **Billy Preston**, **Nils Lofgren**, membres de **The Band** i la **E-Street Band** de **Springsteen** com **Clarence Clemons**, **John Entwistle** (**The Who**), **Peter Frampton**, **Jack Bruce** (**Cream**), **Roger Hodgson**

(**Supertramp**) o **Paul Carrack**. La banda li proporciona estabilitat als directes i un nou projecte vital en paral·lel als seus irregulars discos en solitari.

Time Takes Time (Private Music, 1992) és un acceptabilíssim retorn a la seva carrera discogràfica, amb el suport dels productors **Don Was**, **Jeff Lynne**, **Peter Asher** i **Phil Ramone**.

El mantra 'Peace & Love'

Ringo troba un nou aliat musical a final dels 90? **Mark Hudson**, un productor i compositor nord-americà que havia treballat amb artistes com **Aerosmith**, **Harry Nilsson**, **Scorpions** o **Ozzy Osbourne**. Amb ell enregistra *Vertical Man* (Mercury, 1998), *VH1 Storytellers* (Mercury, 1998 -en directe-), l'esplèndid disc de nades *I Wanna Be Santa Claus* (Mercury, 1999), el reivindicable *Ringo Rama* (Koch, 2003), *Choose Love* (Koch, 2005) i *Liverpool 8* (Capitol, 2008 -amb **Dave Stewart**-).

Els seus darrers esforços en solitari, *Y Not* (Hip-O, 2010), *Ringo 2012* (Hip-O, 2012), *Postcards from Paradise* (Universal, 2015) i *Give More Love* (Universal, 2017), enregistrat amb els membres de la seva **All-Starr Band**, han estat prou dignes, sincers i amables.

Give Ringo a Chance

La visita del 26 de juny al Sant Jordi Club en el marc del Guitar BCN 2018 és el debut en solitari de **Ringo** a casa nostra. I ho farà amb nova versió de l'**All-Starr Band** amb Colin Hay (**Men at Work**), Graham Gouldman (**10cc**), Steve Lukather (**Toto**), Gregg Rolie (**Santana**, **Journey**), Warren Ham i Gregg Bissonette (**David Lee Roth**). És una de les poques oportunitats per recordar l'esperit *beatle* de la mà d'un dels seus dos únics supervivents. Sir Richard Starkey els espera.